

דמות אב

משל תיאטרלי על הורות בעידן המודרני

מאת שרון שטרק ורועי מליח רשף

דמויות:

בטי דראופר

ויקטור שפיץ

מנה - נערה בת שבע עשרה.

מקום - חדר המגורים .

"לפי סעיף חינוך 43 מקף 12 - לכל ילד מגיל שתיים עשרה תהיה הזכות לבחור את הוריו על פי צרכיו על מנת להגיע לידי ההישגים הרצויים לו על מנת לקיים את הפוטנציאל המלא שלו כאזרח במדינה. מחובתנו לעשות הכול לטובת הילד"

תמונה 1- השכרת אב

בטי: מוצא חן בעיניך?

ויקטור: כן.

בטי: הבית לא גדול אבל בהחלט מספק.

ויקטור: בהחלט, גברת קראופר.

בטי: קרא לי בטי. גברת קראופר נשמע כל כך רשמי... (פאזזה) זאת הספה. היא נוחה למדי... אתה יכול לנסות. זה השולחן. אגרטל. יש חנות פרחים נפלאה במורד הרחוב, עם נגיעות קטנות של טבע. אתה אוהב טבע?

ויקטור: בוודאי. אני חובב טבע.

בטי: נהדר... וזה החלון. הוא נפתח ונסגר, בלי שום בעיה. שום בעיה.

ויקטור: את בסדר?

בטי: כן, כן. הכל כשורה.

ויקטור: אני רואה חשש בעיניך שלך.

בטי – חשש? לא! אולי קצת. בכל זאת, אתה גבר זר. אנחנו לא מכירים. למרות שחשוב לציין, שאני מרגישה מאוד נוח לידך. לא מאוימת בכלל.

ויקטור – אני יכול להבטיח לך שאני עומד בכל הסטנדרטים המקצועיים.

בטי: מה הגובה שלך?

ויקטור: מטר שמונים!

בטי: נהדר.

ויקטור: הכול בסדר?

בטי: כן כן, העיניים שלך. זה ירקרק?

ויקטור: חום אגוז

בטי: הבעה סמכותית

ויקטור: בהחלט

בטי: היא תאהב את זה. (רושמת) שנחתום?

ויקטור: יש לך מזל שמצאת אותי פנוי. גברת דראופר.

בטי – בטי, קרא לי בטי.

ויקטור: שם יפה, בטי. מאוד לא שגרתני.

בטי: הו, תודה, תודה.

ויקטור: מה השם שלי?

בטי: ויקטור.

ויקטור: ויקטור. שם ראוי. ו-י-ק-ט-ו-ר.

בטי: אז, החוזה הוא לחודש ימים. (מגישה לו את החוזה)

ויקטור: מתי היא אמורה להגיע?

בטי: ממש בקרוב. הנה העט.

ויקטור: לאן אנחנו ממהרים, אני שואל. הנה את ואני יושבים כאן בנעימים.

בטי: אבל מיה תכף חוזרת ואני ---

ויקטור: בלי לחץ. את החוזה נסגור. בואי נדבר

בטי: על מה?

ויקטור: על הורות. מה אנחנו יודעים עליה? אין ספר הוראות. רגע אחד אתה בן אדם ורגע אחרי, הורה!

לטפל במשהו כל כך שברירי, בלי טיפת מידע, בלי יכולת, בלי הבנה. אין לזה אח ורע בטבע.

בטי: נכון

ויקטור: היית פעם באפריקה, גברת דראופר?

בטי: באפריקה? לא

ויקטור: אני הייתי. את יודעת איך מגדלים ילדים באפריקה? הם נזרקים אל הבחורץ. אל הרוח, השמש, והחול של המדבר. מלאי אנרגיה הם חוקרים, מרימים הכול ודוחפים לפה. אבנים, גללים של חיות, ילד שופך חול לפה ואין שם אף אחד שיגיד לו שהוא יכול להיחנק. אמא שלו מלקטת. אבא שלו צד. אין לילד ברירה אלא להתפכח. להבין שהוא לבד בעולם הזה. אבל אצלנו, אוהו, דואגים לכל דבר ועניין. הילד רק מרים משהו והופ ההורים עולים עליו ומסלקים את האובייקט מהידיים שלו. (שתיקה) בסופו של דבר אנחנו

הבעיה, גברת דראופר. ההורים. וכאן אני נכנס לתמונה - (מרים בננה מקערת פירות, ומתחיל לקלוף). מן הסתם קראת את המאמר שלי - "קודם כל תרגע. מקצוע האבהות."

בטי: לא.

ויקטור: לא? חבל. אז איך הגעת אלי?

בטי: ...ראיתי אותך בתוכנית הבוקר

ויקטור: חבל. חמש עשרה שנות ניסיון דחוסות למאמר אחד. רוב האבות, מה הם יודעים? יש להם משפחה אחת, מקסימום שתיים. הם כבר מזמן שכחו מה זה להיות דמות אב. אבל אני, כאב מקצועי, אני רואה דרך הילדים כמו רנטגן, ואני יכול לומר לך בוודאות, גברת דראופר,

בטי: בטי

ויקטור: שאותי לא יסובבו על האצבע הקטנה. עוד לא נולד הילד שלא הבאתי להצטיינות מוחלטת

בטי: נהדר... (ויקטור מסיים את הבננה) אז אם הכל לשביעות רצונך, רק תעשה לי פה קשקוש...

ויקטור: אני אשמח לשתות משהו ברשותך השפתיים שלי מתייבשות מהבננה.

(בטי מוזגת לו מים)

ויקטור: אין כמו מים. הנוזל של הטבע. אז איפה היינו?

בטי: (קמה להביא סרט מתנה קטן) אמרנו שמיה תכף תגיע-

ויקטור: אה. כן, כן, מיה, הפרחחית הקטנה. (לוגם) בואי ספרי לי קצת

בטי: בטח (מדביקה אותו על דש הז'קט של ויקטור)

ויקטור: אני אשמח שתעדכני אותי במטרות שלך.

בטי: אילו מטרות?

ויקטור: ספרי לי במה עלי לטפל. מה הבעיה? אני רוצה לתאם ציפיות

בטי: שום כלום, היא פשוט רוצה אבא.

ויקטור: וכל זה למה?

בטי: כי... אתה יודע איך זה

ויקטור: איך זה?

בטי: ילדים... לכולם יש אבא! פשוט מתחשק לה. והאמת שזה נשמע נחמד. קצת לגוון.

ויקטור: איפה המודל המקורי?

בטי: הביולוגי מת במלחמה. היא לא הכירה אותו.

ויקטור: אז תני לי לנחש, היא סובלת מהתקפי זעם? פינוק יתר? מרטיבה במיטה?

בטי: היא לא מרטיבה במיטה.

ויקטור: תלותית? לא יודעת להפרד מהצעצועים שלה? את לא צריכה להסתיר דבר, אין דבר שלא ניתן לשנות עם קצת אסרטיביות וכריזמה

בטי: בכנות, אין שום בעיה בבית הזה. זה בית רגיל לגמרי.

ויקטור: אני מרגיש שאת מסתירה ממני משהו. בכל בית יש בעיה. בית רגיל לגמרי, זה בית עם בעיה

בטי: אני מבטיחה לך שאם הייתה בעיה אני הייתי יודעת עליה. טוב, אולי... היא משתעממת בקלות. מאבדת עניין. אבל לא הייתי אומרת שזו בעיה. זה נורמלי לגמרי

(מיה נכנסת, מדברת לקהל))

מיה: הי סטטוס, הגעתי הביתה. תודה שלוויתם אותי. נשיקות לאב יו ביי. (מנתקת). אמא... אימא... אני כזאת מלכה, את לא מבינה בכלל. (רואה את ויקטור) מי זה?

בטי: זה ויק-

מיה: (מתעלמת וממשיכה) המורה להיסטוריה. זאת שעושה מבחנים בכוונה, רק כדי להוכיח לכולם שהם טפשים והיא חכמה, אז עשינו עצומה שכל התלמידים חתמו עליה ותנחשי מה... פיטרו אותה! בום! נראה אותה חכמה עכשיו.

בטי: אהמ מיה...

מיה: מה?

בטי: תכירי, זה ויקטור.

מיה: מי זה ויקטור? (נופל לה אסימון) לא, די. לא! לא-לא-לא-לא-לא-לא-לא. אבא? אבא?! יו!

ויקטור: שלום.

מיה: אדיר! איזה קול יש לך! סמכותי כזה. אני לא מאמינה. אימא, איפה מצאת אותו?

בטי: בתוכנית של פאולה ורוזנב-

מיה: זה אמיתי? אתה באמת אבא שלי?!

בטי: הוא תכף יהיה, אם רק תחתום רגע-

ויקטור: תראי...

מיה: יו, כמה חיכיתי לרגע הזה! בדיוק מה שדמיינתי. יו אני, אני, אני, אני רוצה לחבק אותך. מותר לי? וואו, וואו! הלב שלי פועם. יו, אתה זקן, ורך, ורציני כזה. והעיניים-

בטי: חום אגוז!

מיה: אתה לא מבין כמה רציתי אבא!

בטי: היא באמת כל כך רצתה

מיה: יו, הלב שלי. אמא אני לא נושמת.

בטי: תנשמי, תנשפי, תנשמי, תנשפי

ויקטור: את לא צריכה לנשום בשבילה

מיה: אמא זה הדבר הכי מדהים שעשית בשבילי. אבא, אתה מדהים, זה הדבר הכי מדהים שקרה לי EVER (פאזזה) רגע, אני חייבת להוריד את המדי בית ספר האלה. אל תלכו לשום מקום.

(מיה יוצאת)

בטי: נו, מה אתה אומר?

ויקטור: בת כמה היא?

בטי: בת שבע עשרה.

ויקטור: ורק עכשיו קראת לי? לא אמרת שהיא בת שבע עשרה.

בטי: אמרתי את זה בטלפון

ויקטור: אני זוכר שלא אמרת.

בטי: מתי?

ויקטור: בטלפון.

בטי: לא אמרתי? כן כן, בת שבע עשרה. חד וחלק

ויקטור: נזכרת קצת באיחור. בגיל הזה קשה מאד לעצב את הילדים.

בטי: זאת בעיה?

ויקטור: אם היית קוראת את המאמר שלי

בטי: אתה לא מתכוון ללכת עכשיו, נכון? אתה לא תעשה את זה, היא תהרוג אותי...

(נכנסת מיה)

מיה: סטורי משפחתי!!! אני הולכת לפרסם את זה לכולם. הם יעופו עליך.

ויקטור: מי זה הם?

מיה: העוקבים שלי.

בטי: מיה מאוד מוצלחת ברשתות החברתיות.

מיה: (רוקדת מולו בסגנון טיקטוק) איך אני נראית? הא? אבא? איך אני נראית?

בטי: את נראית נהדר.

מיה: לא שאלתי אותך, שאלתי את אבא. נו, תגיד משהו. תגיד משהו שאבא אומר...

ויקטור: ככה את מצטלמת בפומבי?

מיה: אני מתה!

ויקטור: סגנון הלבוש הזה לא מכבד אותך.

מיה: זה הכי טרנד. טוב מה אתה מבין, האשטאג-אבא אולד סקול.

בטי: אני חושבת שזה מאד מחמיא-

מיה: האשטאג-אימא תסתמי. (נעמדת על הספה) טוב קדימה בוא נעשה סטורי.

ויקטור: את לא יכולה להצטלם עם הלבוש הזה.

מיה: למה?

ויקטור: תחשבי איזה מסר זה משדר!

מיה: ככה אני מתלבשת

ויקטור: (לבטי) טוב, במצב כזה אני חושש שלא אוכל לשהות בבית הזה.

בטי: מה? לא, לא.

מיה: אמא?! מה עשית?

בטי: אתה לא יכול ללכת. מיה, תחליפי בגדים.

מיה: למה? אין לי בגדים בארון!

בטי: אין לך מקום בארון מרוב בגדים, זה מה שאת מתכוונת.

מיה: מכוערים אולי!

בטי: רק אתמול קנינו לך שלוש-

מיה: (ניגשת לויקטור) זה כי אתה לא אוהב את איך שאני נראית, נכון? נכון?

ויקטור: זה לא מה שאמרת.

מיה: אתה חושב שאני מכוערת. שאני מחוצ'קנת. בגלל זה אתה רוצה ללכת.

בטי: הוא לא חושב את זה. אתה לא חושב את זה.

מיה: איך תמיד משהו טוב הופך בסוף לרע!

בטי: זה לא נכון. מיה

מיה: זה כי אין לי מה ללבוש, ואין לי כלום. ואני מכוערת, ואף אחד לא רוצה להיות איתי. אני שונאת את עצמי.

בטי: מיה.

מיה: די להגיד לי, מיה. את רואה שאני לא מוצאת חן בעיניו

ויקטור: לא אמרתי את זה

מיה: (לבטי) זה הכול באשמתך. עכשיו כל היום הזה הרוס. הרוס!

בטי: הוא לא הרוס.

מיה: את אמא נוראית.

בטי: אני? מה פתאום!

מיה: אני רוצה למות.

בטי: את לא רוצה למות.

מיה: אני כן.

בטי: את לא.

מיה: אני כן!

בטי: לא למות

מיה: אז תביאי לי משהו לאכול, אני צריכה סוכר-

בטי: (רצה להביא) רוצה מהפאי?

מיה: איכס. אין מה לאכול בבית הזה

בטי: אז חטיף?

מיה: איזה חטיף?

ויקטור: מה פתאום חטיף?

בטי: יש טוויסט

מיה: אני שונאת טוויסט! אף פעם אין חטיף שאני אוהבת. אני שונאת, אני שונאת את החיים האלה.

בטי: את לא שונאת!

מיה: (סימולטנית) אני כן שונאת!

בטי: (סימולטנית) אל תשתמשי במילה שונאת

מיה: אני כן אשתמש-

ויקטור: (מרים את קולו) מה זה? אמא ובת ככה רבות?

בטי: אני?

ויקטור: שקט! (פאוזה) טוב, אני החלטתי.

(ויקטור לוקח את החוזה וחותם עליו)

ויקטור: מיה, מי בחרה מה ללבוש? תעני לי

מיה- אני...

ויקטור: ומי רצתה אבא?

מיה- אני...

ויקטור: אז בתור אבא שלך, תני לי ללמד אותך, בחרת משהו תעמדי מאחוריו. אני מובן? שאלתי אם אני

מובן?

מיה: כן.

בטי: ... זה מה שאני תמיד-

ויקטור: בטי, תני לי. (למיה) לא היה לך אבא הרבה מאוד זמן, אבל עכשיו כשאני פה תצטרכי לעשות

התאמות. אז אני מבקש שתשימי על עצמך משהו, ונתקדם. אני ברור?

(מיה צוחקת)

ויקטור: מה מצחיק.

מיה: שאתה רציני כזה ...

ויקטור: יופי. קדימה אני צריך עוד לעמוד פה הרבה זמן או שאת מתכוונת לצלם את מה שרצית.

מיה: בטח, בטח. אמא!

בטי: אני אשים עלייך משהו.

(בטי מניחה על מיה שאל)

בטי: ככה יותר טוב?

ויקטור: לחלוטין.

מיה: האשטאג - אני נראית כמו דודה.

בטי: האשטאג- אמא מאוהבת

מיה: האשטאג- את לא עושה את זה טוב

ויקטור: אז קדימה.

(הם נעמדים)

מיה: (למצלמה) שלום לכל העוקבים והעוקבות שלי. תכירו את המשפחה שלי. את אימא שלי, בטי, אתם כבר מכירים. אמא, תתקרבי לאבא, וזה האבא החדש שלי. ויקטור. (לויקטור) תעשה שלום. (ויקטור לא זז) זהו, אוהבת את כולכם. הולכת לראות מה זה אומר שיש לי אבא! נשיקות.

(מכבה את המצלמה.)

מיה: זה היום הכי יפה בחיים שלי.

תמונה 2- בעיות בבית

(מעבר זמן- ויקטור מתיישב על הספה)

ויקטור: אלו היו ימים לא פשוטים, כשהמלחמה פרצה.

מיה: האשטאג- אבא מספר סיפור.

ויקטור: כוחות האויב החלו להתקדם. התגייסתי בין הראשונים ומהר מאוד מצאתי את עצמי בחזית. חום אימים. השמש קופחת. ואני מול האויב שמתקדם. יריות נשמעו כל הזמן, פגזים נחתו מכל עבר. ראיתי אנשים פצועים, מתים. זו הייתה מלחמה עקובה מדם. מלחמה על העתיד.

בטי: אלוהים

ויקטור: יום אחד שלחו את היחידה שלי למבצע. היינו צריכים להסתנן למחנה האויב להטמין פצצה. אך האויב ידע על המבצע והכין לנו מארב. לא הייתה ברירה תפסתי שניים מהחיילים שאיתי והתחלנו לרוץ. מצאנו מסתור מאחורי סלע גדול. חיילי האויב חיפשו אותנו וידענו, זה רק עניין של זמן עד שהם ימצאו אותנו. הדרך היחידה להינצל הייתה שאחד מאיתנו יעשה הסחת דעת בעוד השניים האחרים ירוצו. מישהו מאיתנו היה חייב להקריב את עצמו למען האחרים.

בטי: אתה!?

ויקטור: (מתרומם, פוסט טראומטי) נפרדתי מחבריי והתחלתי בריצה. מרחוק נשמעו צעקות של חיילי האויב. הם החלו לירות לעברי, הכדורים שרקו סביבי. ואז טאח... אחד פגע בי ברגל. הכאב ריסק אותי, האנרגיה אזלה ממני. אבל המשכתי לרוץ, מדמם, עד שהתרסקתי על האדמה, מגואל בדם. ואז... הרגשתי קנה של רובה בגב שלי. זה היה חייל של האויב, בחור צעיר, העיניים שלו מפוחדות, הוא דיבר אלי בשפה שלא הבנתי. ניסיתי להגיד לו שהוא לא חייב להיות כזה. הוא לא חייב להיות רוצח. הוא כיוון את הרובה לראש שלי.

בטי: אני לא עומדת בזה.

ויקטור: שלוש... שתיים... אחד... אאא אאאההה...

מיה: נו..

(ויקטור חוטף שבץ ומת.)

בטי: ויקטור... ? ויקטור... ?

מיה: (לבטי) לא הבנתי, זה הסיפור של אבא? או של אבא?

בטי: ויקטור?

ויקטור: (מבהיל) בו!

בטי: אה!

(כולם צוחקים. מיה נתקפת בטירוף, מצלמת ריקוד של טיקטוק)

בטי: היא לא תישן כל הלילה מהסיפור הזה

ויקטור: או אה, כבר עשר. זמן למיטה

מיה: חחח... אני לא ישנה בשעה כזאת

בטי: היא לא ישנה בשעה כזו. (למיה) ג'ין?

מיה: כן, אימא. תודה. על קרח ולימון.

(מוזגת לה ג'ין)

ויקטור: את שותה?

מיה: אמא לא יפה, תציעי גם לאבא

בטי: (מציעה לויקטור) ויסקי, וודקה או ג'ין וטוניק?

מיה: אני וודקה לא אוהבת.

בטי: זה עושה לה צרבת. והנה הסיגריה שלך.

מיה: תודה אימא. איפה המאפרה?

בטי: במרפסת. (לויקטור) אני לא סובלת ריח של סיגריות.

מיה: ואני לא אוהבת אלכוהול בלי סיגריה.

בטי: זה כמו מדיטציה בשבילה. רק מיה, לא לאפר למרפסת של השכנים.

מיה: אני לא מאפרת להם במרפסת. פשוט נפל לי הבדל.

בטי: וכמעט נשרפה להם המרפסת.

מיה: אמא את חופרת, אבא, אתה בא למרפסת? אני מקבלת הרבה תגובות שרוצים לדעת עליך עוד. יש לי

רעיון, האשטאג וידויים - אבא שלי הולך לספר לנו על הסקס הראשון שלו.

ויקטור: סליחה?

מיה: שכבת פעם עם גבר?

ויקטור: תכבי את המצלמה.

מיה: אוי, עשית שלישייה?

ויקטור: תכבי את המצלמה!

(מיה מורידה את הפלאפון ושמה אותו בכיס. ויקטור שולף למיה את הסיגריה מהפה)

מיה: הי, מה הלוי"ז?

ויקטור: (פונה לבטי) תכף תגידי שהיא גם עושה סמים.

בטי: רק רפואי

ויקטור: ואת בסדר עם כל זה?

בטי: ...כן, יש לזה ריח נעים של קטורת, זה מזכיר לי כנסיות באירופה.

מיה: נו, אפשר את הסיגריה שלי עכשיו?

ויקטור: (קורע אותה ומשליך על הרצפה) אני לא נותן לך את הסיגריה.

בטי: היא טינאייג'רית, הן מעשנות...

ויקטור: בבית הזה אנחנו לא מעשנים,

מיה: האשטאג אבא סחי

ויקטור: - ואנחנו לא מדברים על סקס בסטורי!

מיה: מה? למה?! אמא סיפרה לי על שלה. הראשון שלה היה קיבוצניק.

בטי: מודה באשמה.

ויקטור: לא כל עוד אני בבית הזה.

מיה: אוו - (שוב שולפת מצלמה) אבא קשוח.

ויקטור: תורידי את המצלמה, אני רציני.

מיה: אבא שלי כאן, תפס אותי הרגע מעשנת ושותה והוא רוצה לעצור אותי.

ויקטור: מיה!

מיה: הוא עצבני מאוד. (לוחשת) זה מצויין, תמשיך.

ויקטור: אמרתי תורידי את הטלפון.

מיה: לא, זה לייב! (בורחת, מתנשפת) אם אתם רואים אותי עכשיו, זאת אולי הפעם האחרונה... תמסרו

לינר מי"ב אחת שהגרביים שלו מסריחות, ואני איתו גמרתי-

ויקטור: תורידי אותו או שאני אתן לך עונש.

בטי: אנחנו לא מענישים בבית הזה-

מיה: עונש?!

ויקטור: את לא מותירה לי ברירה.

בטי: מיה אולי תכבדי את אבא שלך ותורידי את הטלפון.

מיה: תעניש אותי!

ויקטור: אל תנסי אותי.

מיה: קדימה. אף פעם לא קיבלתי עונש. מה אני צריכה לעשות?

ויקטור: את לא אמורה להיות שמחה מזה.

מיה: (מיה מעבירה לבטי את הנייד שלה) תצלמי. סוף סוף מרגש פה בבית הזה!

ויקטור: אם ככה, אז לא.

מיה: פליז...

ויקטור: לא.

מיה: פליז, פליז פליז...

ויקטור: לא.

מיה: פליז!

בטי: את רוצה שאני אתן לך עונש?

מיה: מה? לא, זה לא אותו דבר. נו, אבא! אבא!... אבא!!!

בטי: אולי בכל זאת תתן לה עונש. היא ממש ציפתה לזה.

מיה: פליז, אבא! או שאני אומרת לאמא לפטר אותך!

ויקטור: חצופה! (עכשיו הוא כבר ממש מתעצבן) את תלכי עכשיו לחדר שלך, נערה צעירה.

מיה: יס!

ויקטור: ותחשבי טוב טוב על ההתנהגות שלך.

מיה: ...רק לחשוב? לחשוב אני יכולה גם פה. הנה (עושה את עצמה חושבת) חשבתי.

ויקטור: לכי לחדר! זה לא משחק. קדימה! ואני לא רוצה לשמוע אף מילה!

(היא מתחילה ללכת)

מיה: פשוט ללכת!?

ויקטור: כן!

מיה: את מצלמת?

בטי: בטח. יפה שלי

מיה: (למצלמה) אז אני עכשיו הולכת לחדר שלי לתקופה בלתי ידועה.

בטי: (לויקטור) כמה זמן היא אמורה לשהות שם?

ויקטור: אני כבר מתחיל להתחרט על העונש הזה.

מיה: לא לא אבא, זה ממש מחנך אותי.

בטי: תתקשרי מהחדר אם תצטרכי משהו.

מיה: תביאי לי פופקורן, אני אראה טלוויזיה.

(מיה יוצאת לחדר)

בטי: אז... הסיפור הזה שסיפרת מקודם, זה כמעט אחד לאחד מה שקרה ל-

ויקטור: מה צריך להיות?

בטי: מה?

ויקטור: ככה את מגדלת אותה?

בטי: איך?

ויקטור: בלי גבולות? סיגריות אלכוהול, זלזול

בטי: היא בגיל הזה.

ויקטור: זה לא תירוץ. ילד צריך לכבד את ההורים שלו. הוא צריך להבין מי הבוס בבית הזה. ההורה זה פה

(מסמן למעלה) והילד כאן (מסמן למטה).

בטי: ...אני לא מסתכלת על הבית במושגים כאלו.

ויקטור: את מאפשרת לה יותר מדי. זה יגמר רע. הילדה שלך זקוקה לגבולות, במידי.

בטי: מר שפיץ. זאת הבת שלי, ואני מכירה אותה. היא ילדה רגישה, היא זקוקה לחום ואהבה. לא יזיק גם לך להפגין קצת יותר רכות.

ויקטור: את מגדלת מפלצת.

בטי: אני לא חושבת שאתה בעמדה שאתה יכול לבקר אותי.

ויקטור: בוודאי שכן. אני האבא של הילדה הזאת.

בטי: רק לחודש.

ויקטור: על אחת כמה וכמה, חייבים להספיק.

בטי: להספיק מה?

ויקטור: ליישר קו לגבי החינוך שלה. היא לא יכולה לקבל מסרים סותרים. זה מבלבל אותה.

בטי: תסלח לי, אבל מיה לא זקוקה לעוד שינויים בחיים שלה כרגע, היא הורמונלית, החיים שלה גם ככה רכבת הרים

ויקטור: אז בשביל מה אני פה אני לא מבין?

בטי: היא רצתה אבא

ויקטור: (מתיישב לצידה) בדיוק, אז תני לי לעשות את העבודה שלי. טובת הילד זו המומחיות שלי

בטי: אתה רומז שאני לא אמא טובה?

ויקטור: אני לא רומז, אני אומר במפורש, את אמא לא טובה. אני אב השנה כבר חמש עשרה שנים ברצף, ב-65 משפחות שונות, אני לא יכול לעמוד מהצד כשאני רואה ילדה שהורסת לעצמה את החיים. את מבינה מה שאת עושה? בדרך הזאת הילדה לעולם לא תלמד אחריות. לא תמצא עבודה. פרנסה. זוגיות. היא לא תדע לבשל לעצמה, לעשות כביסה. זה מה שאת רוצה? שהיא תגמור נרקומנית, באיזו סמטה אפלה? תקשיבי לי. אסרטיביות זה כמו קסם. את תראי תוצאות שאת לא תאמיני. אולי זה לא קל, אבל תסמכי עלי. ויותר מהכל, תסמכי על הבת שלך. את לא צריכה לעטוף אותה בצמר גפן. היא יותר חזקה ממה שנדמה לך.

בטי: היא גם יותר חזקה ממה שנדמה לך

ויקטור: עוד נראה. (הוא מרים יד ללטף את שערה)

מיה: (מהחדר) אמא?! מה עם הפופקורן?!

בטי: אני באה...

תמונה 3- חינוך מחדש

(בטי מזיזה את הספה לאחור, ומטאטאת.)

בטי: (מתאמנת) את תלכי עכשיו לחדר, אם זה בסדר מבחינתך... לא... את לא תדברי אלי ככה, אם את לא מוכרחה... תסדרי מיד את החדר, אהובה שלי, או שאני אעשה את זה אחר כך!

(נשמעות צעקות)

ויקטור: מיה?! תחזרי הנה! אני מדבר עלייך!

מיה: (מיה נכנסת בסערה) אני שונאת אותך!

ויקטור: (רודף אחריה) את תבואי הנה כשאני מדבר אלייך!

מיה: לא רוצה.

בטי: מה קרה!?

מיה: זה לא עניינך!

ויקטור: את תקשיבי לי עכשיו!

מיה: (נעמדת על הספה) לא רוצה!

ויקטור: (סימולטנית) זה לא מעניין מה את רוצה או לא רוצה!

מיה: (סימולטנית) אני לא מקשיבה לך!!! להלהלהלהלה

בטי: (סימולטנית) בבקשה תרגעו! בבקשה, תרגעו, בבקשה... תרגעו

ויקטור: להרגע?! להרגע?! איך אני יכול להרגע שהיא עושה את מה שהיא עושה?!?

בטי: מה היא עשתה?

ויקטור: אוהו מה היא עשתה.

בטי: מה שהיא לא עשתה, היא לא התכוונה!

מיה: אני התכוונתי. ועוד איך התכוונתי!

בטי: את לא!

בטי: התכוונתי לכל מה שעשיתי ולא עשיתי!

בטי: מה היא לא עשתה?

ויקטור: את תבקשי סליחה, עכשיו!

מיה: בחיים לא! בחיים אני לא אתנצל.

ויקטור: (מנסה לאחוז בה) אני האבא-

מיה: אל תגע בי

ויקטור: אני האבא-

מיה: אל תגע בי

ויקטור: אני האבא

מיה: אל תגע בי!

ויקטור: אני האבא בבית הזה אני לא אתן לך להתנהג אלי ככה.

מיה: אני מצפצפת עליך ועל החוקים שלך!! (היא מרימה עליו כסא והמרדף מתחדש)

בטי: מיה מספיק. מה קורה פה?!

מיה: אתה חושב שאתה שולט בי?! אני לא איזה בובה שאתה יכול להגיד לה מה לעשות

בטי: הוא בסך הכל מתרגל אסרטיביות-

מיה: (לויקטור) אני לא צריכה אותך יותר, אני לא צריכה אף אחד יותר! אני עוזבת את הבית הזה!!!

בטי: מה?! לא!

ויקטור: אם את יוצאת מהבית הזה אין לך לאן לחזור!!!

בטי: בוודאי שיש לך-

ויקטור: בטי אל תסתרי אותי!

מיה: אני שונאת אותך!!! אני שונאת את כולם!!! אני לבית הזה לא חוזרת יותר בחיים!

ויקטור: אם את הולכת זה נגמר!

בטי: לא, מיה, תחזרי

ויקטור: ו...

(מיה יוצאת בטריקת דלת)

בטי: (לויקטור) מה עשית!?

ויקטור: סצנה!

(בטי מתעלפת.)

ויקטור: שיט

(מיה חוזרת.)

מיה: איך ה... מה קרה?

ויקטור: היא התעלפה.

מיה: אימא... אימא...

בטי: (מעורפלת) מיה... ילדה שלי... חזרת...

ויקטור: את בסדר?

בטי: (מבולבלת) את בסדר!?

ויקטור: אני אמרתי למיה שנעשה סימולציה. להקדים תרופה למכה.

בטי: סימולציה?

ויקטור: (למיה) אנחנו דימינו מצב קיצון, בכדי ללמוד לאן דברים יכולים להתדרדר.

מיה: איך הייתי!?

ויקטור: יש לך עקומת למידה יוצאת מין הכלל.

מיה: זה היה כזה כיף. (לבטי) חבל שלא צילמת את זה.

בטי: אני חשבת... ..

מיה: (בהתלהבות) שהלכתי? ונהייתי נרקומנית בתחנה המרכזית?! זה עבר? נכון שזה היה אמין?

ויקטור: את יכולה עוד לעבוד על הדיקציה.

מיה: אני על זה. (מתרגלת) ס... ס... ס... ..

בטי: אבל... .. נבהלתי נורא. כמעט קיבלתי התקף לב.

מיה: ג'יזס. את כל כך מרוכזת בעצמך! את לא יכולה פעם אחת לפרגן?! איזה דאונרית.

בטי: (מביטה בוויקטור, ואז מתרוממת) אל תדברי אלי ככה, אם את לא מוכרחה... ..

ויקטור: מיה!

מיה: כן אבא?

ויקטור: לא מדברים ככה. תבקשי סליחה.

מיה: למה?

ויקטור: כבוד להורים, זוכרת?!

מיה: טוב. סליחה.

בטי: אני סולחת.

ויקטור: יפה ונעים, נכון?

מיה: מה עושים עכשיו? יו אבא אתה כל הזמן מחדש לי.

ויקטור: בואי נדבר על העתיד שלך.

מיה: כן! העתיד.

ויקטור: מה את רוצה להיות בעוד עשרים שנה?

מיה: אני רוצה להיות מפורסמת.

ויקטור: פרסום זה רק כלי. רופאה, טייסת, עורכת דין?

מיה: אז, עורכת דין, מפורסמת.

ויקטור: (לבטי) שמעת? (בטי מהנהנת) בואי, נלך לאכול גלידה. ניתן לאמא שלך זמן להתאושש

מיה: כן. תודה אמא! תודה שהבאת לי את אבא. (מיה וויקטור יוצאים, בטי נותרת מבולבלת)

תמונה 4- ארוחת ערב

(צלילי נגינה בפסנתר נשמעים מהחדר של מיה)

ויקטור: איזה ריחות!

בטי: היא מנגנת בפסנתר?

ויקטור: כן. מיה מוכשרת מאד

בטי: אז... על מה שוחחתי אתמול?

ויקטור: היא לא סיפרה לך?

בטי: אהמממ... לא...

ויקטור: אה, טוב, זאת הייתה שיחה ארוכה ומשמעותית. על העתיד. על עריכת דין. על האינסוף.

(הנגינה מסתיימת)

ויקטור: שנשב לאכול?

בטי: כן... מיה, ארוחת הערב מוכנה, מיה, אנחנו יושבים לאכול. מיה, בואי לאכול.

ויקטור: אסרטיביות, בטי.

בטי: מיה!

מיה: רגע!

ויקטור: תגידי לה שהאוכל מתקרר. אני לא מכיר מישהו שאוהב לאכול אוכל קר.

בטי: אתה לא מכיר את מיה, היא אוהבת אוכל קר.

ויקטור: אני לא אוהב לאכול אוכל קר. את אוהבת לאכול אוכל קר?

בטי: (קמה) מיה תפתחי את הדלת.

מיה: אמרתי שאני באמצע.

בטי: בואי רגע. בבקשה!

מיה: מה???

בטי: בואי לאכול

מיה: אני בלייב! את הורסת לי

בטי: ... אבל האוכל מתקרר.

מיה: אני לא רעבה

בטי: אבל לא אכלת כל היום... תאכלי משהו קטן.

(ויקטור כבר אוכל)

ויקטור: המממ... כמה שאני רעב. מממ. האוכל נפלא! אין כמו אוכל חם! מה שמת בתבשיל?

בטי: כורכום.

ויקטור: כורכום, זה יוצא מין הכלל. כורכום.

(מיה מתקרבת)

בטי: או. אני שמחה שאת מצטרפת אלינו.

מיה: מה זה? איכסה! יש פה עגבניה. אני לא אוכלת.

בטי: הנה, אין עגבניה.

מיה: את תמיד מכינה משהו שאני שונאת.

בטי: את חייבת ויטמינים.

מיה: אני שונאת ויטמינים.

בטי: אז תאכלי בלי הויטמינים

(מיה עושה טובה, בטי במתח. מיה מעמיסה מזלג, ומקרבת אותו לפה)

ויקטור: תעצרי. את פספסת את ההזדמנות שלך לאכול איתנו, גבירתי הצעירה. אנחנו אוכלים את האוכל חם

בבית הזה.

בטי: אבל היא לא אכלה כל היום...

מיה: סבבה. אז אני לוקחת פרינגלס

ויקטור: (לבטי) את מתכוונת להרשות לה פרינגלס?? זה הרוצה מספר אחת! Q

בטי: את לא יכולה לאכול פרינגלס עכשיו

מיה: מצחיק מאד.

בטי: ...תחזירי את זה למקום, אמרתי.

ויקטור: (בשקט) לא לוותר

בטי: תחזירי את הפרינגלס הזה למקום.

מיה: אני רעבה!

ויקטור: קומי

(בטי חוטפת ממנה את החטיף.)

מיה: טוב, מה נראה לך שאת עושה?

בטי: את רוצה פרינגלס, הנה. פרינגלס! למה אני טורחת לבשל?! למה שתאכלי אוכל בריא באמת?! הנה, קחי חטיף, שלא תגידי שאני לא אימא טובה. הנה דק דק, דק, שלא תצטרכי ללעוס אפילו... בבקשה. (מיה לא זזה) קחי את זה ממני לפני שאני אוכלת את זה בעצמי

מיה: האשטאג- אימא מאבדת את זה.

בטי: אני מצטערת. אני מצטערת...

(בטי יוצאת נסערת)

מיה: מה נסגר איתה?

ויקטור: כבוד, מיה, היא מנסה, היא באמת מנסה. ואני חייב לומר שאת לא עוזרת לה. היא צודקת. עדיף שתאכלי בריא.

מיה: אבא, איך אתה יודע להיות אבא?

ויקטור: למה את שואלת?

מיה: כי אתה עושה את זה כל כך טוב. איפה למדת?

ויקטור: הוסמכתי בסורבון. אבל הלמידה האמיתית, מיה, היא משנים של נסיון, תשוקה, וכוחות השוק! אין כמו כוחות השוק החופשי להוביל למיצוי הפוטנציאל האנושי.

מיה: זה נשמע כל כך מסקרן.

ויקטור: יום יבוא ואת תעזבי את הקן, וכול השוק הזה יתגלה בפניך. בגלל זה חשוב שתהיי ממוקדת, ערנית, תציבי לעצמך מטרות, ואל תוותר. עיניים אלי/תסתכלי לי בעיניים, את יכולה לעשות כל דבר עם הכוח הנחישות והזריזות שלך באגודלים

מיה: הלוואי שגם אמא הייתה לומדת בסורבון, אולי הייתי פחות מפונקת ובלתי נסבלת

ויקטור: היא עושה את המקסימום שלה.

מיה: אני חושבת שהיא למדה בויצו, אבל היא לא סיימה את ההתמחות. היה לה רומן עם איזה הולנדי

ויקטור: נו, מה אפשר לעשות, זאת האמא שלך.

מיה: היא בחיים, אבל בחיים, לא נתנה לי לשטוף כלים. איך אני אמורה ללמוד ככה?

ויקטור: אף אחד לא מושלם.

מיה: שלא לדבר על להוריד את הזבל! טוב זה ממש מגעיל, לפחים יש ריח רקוב.

ויקטור: היום את מורידה את הזבל.

מיה: האשטאג-חוויה!...

ויקטור: קדימה, תעזרי לי לנקות כאן. (הם מפנים יחד את השולחן ומנקים)

ויקטור: אמא מפנקת אותי יותר מידי, ממש עוטפת.

ויקטור: כן, עם זה אני לא יכול להתווכח.

מיה: אולי זה בעצם באשמתי.

ויקטור: למה את חושבת את זה?

מיה: כי בשביל זה שכרתי אותה. רציתי אמא שמפרגנת. הביולוגית שלי הייתה ממש קרירה.

ויקטור: ...את שכרת אותה?

מיה: (מודה) כן.

ויקטור: אימא שלך שכורה?

מיה: כן, מגיל 12, בשניה שיכולתי לבחור

ויקטור: היא לא אמרה לי את זה.

מיה: היא שוכחת את זה. הכי נכנסה לתפקיד. זה כאילו שהיא תאהב אותי גם אם לא יצא ממני כלום-

ויקטור: מאוד לא מקצועי.

מיה: גם אם אני לא אהיה ממש מפורסמת. היא רק רוצה שאני אהיה מאושרת.

ויקטור: זה לא בסדר... זה בהחלט לא לעניין. (פאוזה. הוא חושב...) גלידה?

תמונה 5 - פרידה

(מיה מנגנת בחדר השני. בטי קוראת בז'ורנאל. ניכר שהיא במתח)

ויקטור: היא כל כך השתפרה... בטי?

(פאזזה)

ויקטור: בטי?

(בטי מסרבת לדבר)

ויקטור: הכל בסדר? ... בטי?

בטי: (מביטה בשעון, ואז נושמת לרווחה) אתה יכול לקרוא לי גברת דראופר עכשיו.

ויקטור: מה קרה?

בטי: מה שקרה זה שהחודש שלך איתנו נגמר... לפני... דקה.

ויקטור: אה.

(ויקטור מתיישב וממתין. הנגינה מסתיימת. מיה נכנסת, היא נראית אחרת, לבושה טיפ טופ)

מיה: יופי, אני שמחה ששניכם כאן. זה מאד מרגש. (מושיטה לאמא את הפלאפון) אמא את מצלמת?

ויקטור: אולי תנסי רגע לחוות ולא לתעד?

בטי: לתעד?

מיה: עזבי, לא צריך. טוב, אז כמה מילות פרידה. האשטאג- מרגש

בטי: אני לא מתעדת

מיה: לא משנה, ההשטאג הוא בשבילי. אז ככה. החודש הזה היה אחד המרגשים. מלא מלא מלא אסימונים נפלו לי, ממש כמו רכבת הרים. הבנתי כמה שאני מסוגלת וחזקה. אני זוכרת שבתחילת החודש, יו, אבא זה מרגיש כמו לפני מלא זמן, סיפרת לי את הסיפור על הפרפר, שבשביל שהוא ילמד לעוף, הוא חייב להילחם כדי לבקוע מהגולם, וככה הוא מחזק את הכנפיים שלו.

ויקטור: (במבטא גרמני כבד) דר שמטרלינג אונד דר גרסאופר-

מיה: אם עוזרים לצאת, הוא מת. קצ'ינג. אז תדע שהאסימון נפל. הפרפר הזה, הוא אני! לא הפרפר המת, זה שחי.

ויקטור: בוודאי

מיה: בקיצור אבא, זה הכל בזכותך. ואני רוצה לנצל את הזמן שנשאר כדי להגיד תודה, אבא, שפתחת בפני מלא אפשרויות.

ויקטור: רק עושה את עבודתי.

בטי: עבודת קודש, אין מה לומר.

מיה: ועכשיו, הגיע הזמן להיפרד.

בטי: (חסרת סבלנות) כן, אדון שפיץ. אני מוכרחה להודות שהחודש הזה היה מאתגר. מאלף, אפשר לומר, והתרומה שלך למיה, באמת, אין לי מילים... כרגע... אני מבטיחה שאת השיעור הזה... בהורות מיטיבה... אנחנו ננצור... אחרי כמה ימים של... מנוחה

מיה: מה? לא, אימא, לא.

בטי: אני לא יודעת מה אתכם אבל אני זקוקה לקצת מנוחה... אולי איזו כוסית... (היא מוזגת לעצמה)

מיה: לא, אימוש, אימאליה, את לא הבנת. אבא לא עוזב.

בטי: אה לא? אז, על אחת כמה וכמה... (מרוקנת את המשקה לגרונה) רגע אני לא מבינה...

מיה: אנחנו נפרדים ממך

בטי: ממני?-

מיה: ואני חייבת גם לך תודה על כל השנים שהיית פה בשבילי. גם בימים הכי גרועים שלי!

בטי: הם לא היו כאלה גרועים

מיה: גרועים

בטי: לא "גרועים"

מיה: גרועים

בטי: מה פתאום גרועים

מיה: גרועים, לא משנה, זה לא מה שחשוב כרגע... בכול אופן, הדלת של הבית הזה תמיד תהיה פתוחה בשבילך, אם תרצי לבקר.

בטי: לבקר?

ויקטור: (למיה) אני לא בטוח שזה רעיון טוב...

בטי: אבל, יש לנו חוזה...

ויקטור: לפי סעיף 47 א'- השוכר יהיה רשאי לסיים את החוזה באופן מיידי כאשר נשקפת סכנה לטובת הילד.

בטי: אני מעולם לא סיכנתי אותך --

מיה: לא אותי, אמא. את העתיד שלי!

בטי: רגע, זאת עוד אחת מהסימולציות האלה?...

מיה: תאמיני לי, אני יודעת שזה קשה לך, אבל זה הכי נכון בשבילי. מצטערת אמא, אני יודעת שעשית את המקסימום, ושנתת כל מה שיכולת, והיית שם בשבילי בטוב וברע. אבל, זה פשוט, לא מספיק

בטי: אז אנחנו פשוט, מסיימות?

מיה: כן, אמא, נו, אל תעשי את זה יותר קשה ממה שזה.

ויקטור: וזה אכן קשה מאד

מיה: זה באמת סופר קשה, ואני יודעת שזה גם מה שאת רוצה בשבילי, שאני אהיה מאושרת ואמצא את כל הפוטנציאל שגלום בי... אוף... הנה הדמעות עולות לי.

בטי: אז, את רוצה שאני אלך?

מיה: אני בטוחה שתמצאי ילדים שישמחו לקבל אמא כמוך, כי זה סופר טרנדי עכשיו.

בטי: אז, את מפטרת אותי?

מיה: נו כן. (לויקטור) אני לא ברורה?

ויקטור: (למיה) את מאוד ברורה.

בטי: מיה, אני שואלת אותך עכשיו בשיא הרצינות, זה באמת מה שאת רוצה? זה לא הוא? זאת את?

מיה: כן, אמא, זה מה שאני רוצה (Q)

בטי: טוב...

מיה: טוב

בטי: טוב

מיה: כן?

בטי: אני אלך.

(מתיישבת ומסירה את הנעליים)

מיה: אז... את הולכת?

בטי: אם זה הרצון שלך, יפה שלי, אני מכבדת אותך.

מיה: חשבתי שיהיה לך יותר קשה.

בטי: זה קשה, תאמיני לי שזה קשה

מיה: כן, בכל זאת, את יודעת... היית אימא שלי כמה שנים טובות.

בטי: כן. חמש. חמש שנים.

מיה: זאת לא אשמתי שזה הגיע לזה. אל תפילי את זה עלי. את אמא שלי! קחי אחריות פה על המצב!

בטי: (בתקווה) אז להשאר!?

מיה: לא!

בטי: איך שאת רוצה

(בטי מסירה את הפיאה)

מיה: אז כל הזמן רק העמדת פנים שאת אוהבת אותי? אני צעקתי עלייך. וקיללתי אותך, ושנאתי אותך

והשפלתי אותך

בטי: זה נכון. יש לך כשרון להיות בלתי נסבלת... (בטי מסירה את השמלה) אולי אתם צודקים, אולי אני לא

אמא מספיק טובה בשבילך.

מיה: אז את פשוט הולכת?

בטי: את רוצה שאני אשאר?

מיה: לא!!!

בטי: אני מבינה.

(בטי יוצאת)

מיה: רגע... אימא...

(בטי כבר התרחקה, מיה בוהה בדלת הריקה ואז מסתובבת והולכת לאבא)

בטי: (חוזרת) כן?

מיה: הג'ורנאל שלך...

בטי: אה. אני לא קוראת צרפתית.

(בטי יוצאת, מיה הולכת לוירטור עצובה והוא מחבק אותה)

ויקטור: את יודעת, כל הרפרטואר של שופן הוא יצירות לפסנתר, למעט שני קונצ'רטי לפסנתר ול-

בטי: (מציצה) קראת לי?

מיה: לא!

(בטי יוצאת)

תמונה 6 - מיה מתמרנת את ויקטור

(ויקטור נכנס.)

ויקטור: מיה, מה את עושה בבית? יש לך שיעור פסנתר.

מיה: אני לא הולכת.

ויקטור: מה קרה?

מיה: אני לא מרגישה טוב.

ויקטור: יש לך חום? (הוא בודק) את בסדר גמור.

מיה: (מכופפת אותה לאחור) כואבת לי האצבע

ויקטור: מיה, אנחנו בלו"ז צפוף. אם את מפספסת שיעור זה זמן שנזרק לפח.

מיה: אז אני אלך מחר

ויקטור: מחר את בצרפתית וסטטיסטיקה

מיה: אז אחר כך.

ויקטור: מה זה אחר כך?! נו באמת. את מוכנה להפסיק להסתכל על עצמך במראה בזמן שאני מדבר

אלייך! (הוא מסובב אותה.) מה הבעיה?

מיה: מה הבעיה?

ויקטור: מה הבעיה?

מיה: תסתכל עלי!

ויקטור: מה אני אמור לראות כאן?

מיה: השיער שלי! השיער שלי, אבא!

ויקטור: מה הבעיה עם השיער שלך?

מיה: הוא נראה נורא! אני רוצה למות

ויקטור: הוא בסדר גמור.

מיה: איך אני יכולה לצאת ככה מהבית?!

ויקטור: את עושה פיל מנמלה. סדרי את השיער וצאי לשיעור

מיה: אימא הייתה מסרקת לי אותו.

ויקטור: נו באמת

מיה: אני לא יודעת לארגן את השיער שלי.

ויקטור: גם פסנתר לא ידעת, ועכשיו כן

מיה: כי יש לי מורה לזה. אבל אין לי מורה לתסרוקות, נכון?

ויקטור: טוב, זה עובר כל גבול. הנה קחי מסרק ותסרקי את עצמך.

מיה: אבל אני לא יודעת איך.

ויקטור: תביאי את המסרק. אמרתי תביאי את המסרק.

(ויקטור מתחיל לסרק אותה.)

ויקטור: זה לא קשה. פשוט מעבירים מלמעלה למטה.

מיה: איה.

ויקטור: אני מסרק אותך ואת יוצאת לשיעור

מיה: יותר צמוד

ויקטור: סיכמנו שאני נשאר לחודש נוסף. ולזה התווסף עוד חודש ועכשיו, עוד חודש. את מאבדת מומנטום,

ואחר כך את מתלוננת שנמאס לך!

מיה: כי זה משעמם

ויקטור: מה משעמם? להסתרק?!

מיה: לא להסתרק, להתאמן בפסנתר

ויקטור: קדימה, נגמרו התירוצים.

מיה: אני לא מנגנת על בטן ריקה.

ויקטור: אז גשי בזריזות ותכיני לך כריך.

מיה: אני לא יודעת להכין טעים.

ויקטור: מיה דיברנו על זה.

מיה: אבל זה לוקח לי מלא זמן! אבא, פליז, אחר כך אני אלך לשיעור.

ויקטור: מה כל כך מסובך, לוקחים פרוסה, מורחים עליה שוקולד, ושמים עוד פרוסה מלמעלה. באמת. יש

לנו מטרות. אם את רוצה להיות עצמאית ועורכת דין, את חייבת להתאפס ומהר. אין לנו הרבה זמן.

מיה: אתה רוצה לעזוב אותי?!

ויקטור: אני רוצה שתכיני סנדוויץ!

מיה: גם אתה רוצה לקום וללכת ולהשאיר אותי לבד? אף אחד לא אוהב אותי בעולם הזה. אני מרגישה כל כך לבד. ואני כל כך גרועה בכל מה שאני עושה.

ויקטור: את לא גרועה - (מתעשת) מיה, אני רואה בדיוק איזו מניפולציה את עושה, אני רואה דרכך כמו רנטגן.

מיה: לא נכון, זה בדיוק מה שאתה חושב, וזה מה שהמורה לפסנתר חושבת, והמורה לתולדות המזרח, ומה שאימא חשבה.

ויקטור: תנגבי את הדמעות.

מיה: תעזוב אותי!

(היא שולפת בקבוק אלכוהול.)

ויקטור: תעזבי את זה!

מיה: לא!

ויקטור: את לא זקוקה לזה! את לא באמת זקוקה לזה!

מיה: אתה לא אוהב אותי. אף אחד לא אוהב אותי בעולם הזה!

ויקטור: זה לא נכון... תני לי את הבקבוק. (חוטף לה אותו)

מיה: תגיד. תגיד שאתה רוצה ללכת.

ויקטור: אני לא אעזוב אותך. מעולם לא נטשתי ילד לפני שידע לדאוג לעצמו

מיה: כי אתה אוהב אותי נכון? תגיד שאתה אוהב אותי. ואני אלך לשיעור.

ויקטור: אני...

מיה: כן?

ויקטור: אוהב אותך

מיה: האשטאג - האבא הכי טוב בעולם! (היא מחבקת אותו)

ויקטור: מיה, אנחנו לא משתמשים בשפת ההאשטאג!

מיה: מצטערת נפלט לי.

(מנסה תוך כדי להגיע לפלאסק)

תמונה 7

כעבור כמעט שנה.

(נשמעת דפיקה בדלת.)

מיה: (מבחוץ.) אבא, יש דפיקה בדלת.

ויקטור: (מבחוץ) תפתחי

מיה: (מבחוץ) מה?

ויקטור: תפתחי!

מיה: אבא, הדלת!

ויקטור: (מבחוץ) אני בשירותים. תפתחי.

מיה: (מבחוץ, מצווה) לא! תפתח אתה!

(ויקטור נכנס, נראה תשוש, בטי צועדת פנימה. לבושה מודרני, נראית מצויין.)

ויקטור: כן?

בטי: שלום.

ויקטור: או, שלום. גברת, תסלחי לי, איזה יום היום? את המורה להוראה מתקנת?

בטי: אתה לא זוכר אותי?

ויקטור: לא... מי...? גברת דרואפר?

בטי: לשעבר, כן. זה לא באמת השם שלי

ויקטור: אז מה שמך?

בטי: זה לא משנה.

ויקטור: מה את עושה פה?

בטי: אז אתה עדיין כאן?

ויקטור: כן, כן. עובדים. את יודעת איך זה.

בטי: מיה בבית?

ויקטור: אני אקרא לה. מיה, את מוכנה לבוא רגע.

מיה: אני מנגנת!

ויקטור: יש לך אורחת.

מיה: זאת ההפתעה שלי?

ויקטור: אוי, ההפתעה..

מיה: אתה הבטחת

ויקטור: כן כן, רגע אחד... (לבטי) תסלחי לי.

(ויקטור ממחר ויוצא מהבית. מיה נכנסת)

מיה: אז חוגגים לי עכשיו?? (מבחינה בבטי) היי.

בטי: היי.

מיה: מה... את עושה פה?

בטי: יום הולדת שמח.

מיה: תודה.

בטי: חשבתי לקפוץ לבקר, לראות מה שלומך.

מיה: וואלה

בטי: אני רואה שאתם עדיין ביחד...

מיה: כן.

בטי: אז מה שלומך?

מיה: אני בסדר. בסדר גמור. את...

בטי: גם. בסדר.

מיה: יופי.

בטי: כן.

מיה: איך במשפחה החדשה?

בטי: אין לי משפחה חדשה.

מיה: אה,

בטי: זה לא.. היה בשבילי. עשיתי הסבה... אני קוסמטיקאית עכשיו. זה מקצוע חיוני

מיה: אבא התקשר אלייך?

בטי: ויקטור? לא, באתי בזכות עצמי.

מיה: יופי... (פאזזה) למה?

בטי: לא כל יום את בת שמונה עשרה... הרבה זמן לא העלית סטורי....

מיה: סטוריס

בטי: סיימת את התיכון?

מיה: אפשר לומר.

בטי: בהצטיינות?

מיה: מה? לא, לא בדיוק.

בטי: אה, אני חשבת... והמוזיקה?

מיה: ניגנתי קצת בהיכל התרבות

בטי: וואו-

מיה: (קוטעת אותה) עד שנקעתי את הזרת!

בטי: ...תראי אותך. כמה גדלת.

מיה: מה את עושה פה? באת לראות איך לא יצא ממני כלום?

בטי: מה פתאום-

מיה: כי אלגברה דיפרנציאלית זה ממש שטויות. אני נכשלת רק בשביל שאבא לא יוכל ללכת

(האור נסגר. חושך. ויקטור נכנס עם עוגה קנויה ועליה נר)

ויקטור: יום הולדת שמח... יום הולדת שמח... יום הולדת למיה...

מיה: מה זה?

ויקטור: העוגה שלך.

מיה: זאת העוגה שלי?! אני בת שמונה עשרה אבא!

ויקטור: יש לנו אורחת.

מיה: יכולת קצת יותר להשקיע. היא קנויה! והיא נראית נורא, והיא בטח לא טעימה. איזה יום מפגר. אני

חיכיתי ליום הולדת הזה. אתה יודע כמה שאני חיכיתי

ויקטור: זאת עוגה מיה! מה לא טעים. קדימה, תביעי משאלה!

מיה: אני לא מביעה. היום הולדת הזה הרוס לגמרי.

ויקטור: תביעי

מיה: לא מביעה

בטי: אם אפשר, אני באתי רק לזמן קצר

ויקטור: בהחלט... (למיה) אבל שתדעי שאני לא מתכוון לוותר לך על המשאלה הזאת, זה פרינציפ.

מיה: (נושפת על הנרות) לא הבעתי!

בטי: אני רוצה לשאול אותך משהו

מיה: את רוצה לחזור?

ויקטור: את רוצה לחזור?

בטי: לא. אני לא מעוניינת לחזור.

ויקטור: טוב מאד, זה באמת לא היה בשבילך...

מיה: אז למה באת?

בטי: להציע לך עבודה.

מיה: לי?

ויקטור: לה?

בטי: לפי סעיף 2 בחוק התעסוקה - ניתן לשכור את שירותיו של אדם מרגע שהגיע לגיל 18.

מיה: אבל, אני לא יודעת לעשות כלום

ויקטור: אנחנו קצת התעכבנו פה עם הבגרויות...

בטי: את לא צריכה לעשות כלום. אני רוצה לשכור אותך להיות הבת שלי. אני ניסיתי להיות אימא של ילדות אחרות. אבל כל הזמן קראתי להם מיה. לא משנה כמה ניסיתי לא הצלחתי להרגיש את מה שהרגשתי איתך.

מיה: את אמרת שאני בלתי נסבלת.

בטי: אז אמרתי.

מיה: אני פיטרתי אותך.

בטי: אז פיטרתי. ככה זה בגיל שלכם. לא הייתי צריכה לעזוב אותך, גם אם את שכרת אותי... אמא אמיתית זה לכול החיים. את סולחת לי? אני עדיין אוהבת אותך. אני מציעה לך לבוא איתי, לבית שלי. להיות הבת שלי. את מסכימה?

מיה: את רצינית? אני... לא יודעת מה לומר... וואו, הצעת עבודה. הצעת העבודה הראשונה שלי. אבא, אבא, מה אתה אומר?

ויקטור: את לא יכולה לקחת את ההצעה הזאת.

מיה: מה? למה?

ויקטור: ביררת בכלל מה התנאים?

מיה: מה התנאים? (לבטי) אמא, אני יכולה להיות בת שתיים עשרה? זה היה יותר כיף מגיל ההתבגרות

בטי: לא. אני שוכרת אותך לגדול באופן טבעי

מיה: אבל אני כן יכולה להיות מעצבנת, שתלטנית ומפונקת?

בטי: כן, זה בסדר. את יכולה להיות מי שאת.

מיה: היא מציעה לי -

ויקטור: אני הבנתי מה ההצעה!

מיה: אז מה הבעיה?

ויקטור: מה הבעיה? אם את לוקחת את ההצעה הזאת, את נשארת בתפקיד הילדה כל החיים שלך.

מיה: זה לא לכול החיים אבא, היום אף אחד לא נשאר באותה עבודה יותר משנתיים שלוש

בטי: לא, מיה, אני לא אוכל להפרד ממך שוב, ההצעה שלי היא לכול החיים.

מיה: כל כך התגעגעתי

ויקטור: את לא רואה מה היא עושה?! אוהו אני המעטתי בערכך, גברת דראופר.

בטי: אני כבר לא גברת דראופר

ויקטור: מי שלא תהיי. זו הדרך שלך לנקום בי, אני לא עיוור!

בטי: זה לא קשור אליך.

ויקטור: באה לפה מנופפת בהצעות עבודה?! אני מקיז דם להעמיד את הילדה הזאת על הרגליים, אחרי הנזק האדיר שעשית לה, ואת מציעה לה להיות הבת שלך?! איזה עתיד את נותנת לה בכך שאת מחזירה אותה לאחור

בטי: אף אחת לא חוזרת לאחור. אני השתניתי מאז, אני שמה את עצמי במרכז עכשיו

ויקטור: את תמיד שמת את עצמך במרכז. כל מה שעניין אותך זה שהיא תאהב אותך (למיה) אני נשארתי פה שנה שלמה כי אני מאמין בך. את יכולה לערוך דין. להיות שופטת בבית המשפט העליון!

מיה: אני לא רוצה להיות שופטת.

ויקטור: אז סמנכלית שיווק מצויינת.

מיה: לא מעניין אותי להיות מצויינת

בטי: זה דור כזה...

ויקטור: (לבטי) תני לי. (למיה) אני אוהב אותך!

מיה: גם אני אוהבת אותך!

(מיה מתקרבת לחבק אותו)

ויקטור: אל תגעני בי. (פאזזה) איפה הכבוד העצמי שלך?! זה מה שאת רוצה? למכור את עצמך?

מיה: זה מה שאתה עושה.

ויקטור: זה מה שאני עושה?

מיה: לא אני יצרתי את העולם הזה. זה העולם שלכם

ויקטור: אני מלמד אותך עצמאות, אני מלמד אותך לא להיות תלוייה באף אחד.

מיה: מה עוזרת לי העצמאות הזאת אם בסוף אני אשאר לבד?

בטי: את לא תשאיר לבד. אני בחיים לא אשאיר אותך לבד!

מיה: איפה חותמים?

(בטי מוציאה פיאה ורודה מהתיק ונותנת אותה למיה)

מיה: יו איזה יופי!

ויקטור: אני לא אדבר איתך יותר בחיים!

בטי: אל תעשה לה את זה, ויקטור. זה לא הוגן

ויקטור: אל תגידי לי ויקטור! אל תשימי את זה!

מיה: די!

ויקטור: אל תשימי את זה!

מיה: מספיק!

ויקטור: (מיה שמה את הפאה) אם את יוצאת מפה ככה, את יכולה לשכוח ממני! אני לא אדבר איתך יותר!
את לא הבת שלי!!

מיה: אבא, איך אני נראית?

ויקטור: (הוא מפנה לה גב) אל תקראי לי יותר אבא!

מיה: אבא, נו די! זה לא סוף העולם.

בטי: תניחי לו, הוא פגוע עכשיו... בואי, יפה שלי, נלך לארגן לך את החדר. אני גם רוצה לקנות לך כמה ספרים

מיה: אבל אני לא מתכוונת לקרוא אותם

בטי: לא חשבתי אחרת-

מיה: אמא, אפשר שאבא יבוא איתנו? פליז?! זה ממש חשוב לי

בטי: אני לא יודעת מיה. אני לא מחבבת אותו.

מיה: תראי אותו. הוא ממש ממש עצוב. בבקשה, אמא. בשבילי?

בטי: אי אפשר לוותר על זה? (מיה מתעקשת) זה עד כדי כך חשוב לך?

מיה: פליזוז!

בטי: טוב, ילדה שלי. (מתעלה על עצמה) ויקטור, אתה מוזמן לבוא איתנו.

מיה: אבא! נו, פליז, בטי מזמינה אותך לבוא איתנו

בטי: אגב, מיה, לא קוראים לי בטי

מיה: אה, לא?

בטי: לא

מיה: אז איך קוראים לך?

בטי: אני כבר אספר לך בבית. בואי

מיה: (מחבקת אותו) נו אבא, אל תהיה כזה עקשן

בטי: מיה, ויקטור בפירוש ביקש שלא תקראי לו יותר אבא

ויקטור: (מתרומם) את לא תגידי לה איך לקרוא לי! מיה, אם לא תלכי, אני מבטיח שאני אשאר איתך לתמיד!

בטי: מה זה?

ויקטור: מה ששמעת

בטי: זה לא בחוזה שלך

ויקטור: גם לי יש רגשות!

בטי: אבל אני אמרתי את זה קודם

ויקטור: זאת לא תחרות!

בטי: לא? כי לפי איך שאתה מתנהג כל העולם הוא אולימפיאדה-

ויקטור: הסתכלת פעם על עצמך?

בטי: ואתה? זאת נראית לך עוגת יומולדת? איפה קנית את זה? בסופר?

ויקטור: עדיף מהאוכל המגעיל שאת מבשלת. לכול דבר את דוחפת כורכום

בטי: אב השנה עאלק!

ויקטור: לא, את אמא מצויינת. אמא סמרטוט זה מה שאת

בטי: תראה לי, תראה לי את תעודת ההצטיינות שלך, איפה כל המדליות שלך?

ויקטור: מוכנה לגור עם גבר שאת לא סובלת רק בשביל לרצות אותה?!

בטי- אני לא-

מיה: (צורחת) היי! סטטוס! (מצלמת) שלום לכול העוקבים והעוקבות שלי. איטס בין א לונג טיים! אז איך את יכולה לדעת שההורים שלך ממש אוהבים אותך? שהם פשוט לא יכולים להפסיק לריב בגללך! אז אם אהבתם את הסרטון, תעשו סאבסקרייב שר ולייק, ואל תשכחו לענות לי על הסקר הקצר: אמא, או אבא?!

(היא מביטה שוב מבלבלת באמא, ושוב באבא, וחוזרת לצופים) נשיקות לאב יו ביי!

סוף